

Fésüs Éva: Kacorlaci macskák

Az öreg, kormos kémény saját füstös fülével hallotta, hogy miről beszélgettek a háztetőn a kacorlaci lusta macskák. Azok bizony arról beszélgettek, hogy nem érdemes egerészni. Igaz, még nem is próbálták, mert eddig mind a hárman játékos kölyökmacskák voltak, de mától kezdve üres a csupor, üres a tál — csak az kap enni, aki egérlesre jár!

Márpedig Micurkának, a szép cicának piszkos lesz a hófehér bundája, ha lehasal az egérlyuk elé. Pucorkának, a folyton éhes tarka macskának kár lenne a fáradságáért, mert egy vacak egér a fél fogára sem elég. A leglustábbik pedig, a fekete Kacor, az egész egerészést roppant elavult és ósdi szokásnak tartotta. Elvégre vannak már egérfogók!

— Prinyaú! — nyávogta —, igazságtalanság, hogy az emberek csak az egerésző macskát becsülik! Ha mi kedvesen dorombolunk és az ablakukban mosakszunk, az semmi? Ezért miért nem adnak enni?

— Miaú! Miért nem? — panaszkodott Micurka is. — Bezzeg a rúgós lovacska abrakolják, a lassú tehénkét illatos szénával etetik!

— És Röfi, a coca? tódította Pucorka. — Valóságos kiskirály az ólban! Egész nap heverészik, mégis annyit kap enni, amennyi csak belefér!

— Prinyaú! Ez még mind semmi! De legádázabb ellenségünk, a kutya külön lakásban lakik, és minden pecsenyének lerágja a csontját!

— Nyáú-nyáú, miaú! — nyávogták nekikeseredve —, az egész világon mi, macskák vagyunk a legmostohábbak!

A nagy panaszkodásra egy énekesmadár is figyelte, és a faágon hintázva, trillázva nagyot kacagott. — Oda nézzetek! — fújta nagyot Pucorka. — Az ott egész nap csak dalol az ágon, mégis úgy szeretik az emberek, hogy télen madáretetőket készítenek neki!

— Felháborító! — borzolta fel a szőrét Micurka. — De hát ha csak ez kell az embereknek, ezt mi is megtehetjük! Hárman a csalogányt is lepipáljuk!

— Prinyaú! Miaú! Úgy van! — ujjongtak mind a hárman. — Mi leszünk a dalnok macskák, a dédelgetett énekművészek!

— Töpörtyűzáporban fogunk dalolni! — lelkesedett Pucor. — Sohasem ér véget a füstölt kolbász! És az emberek majd felállítják télen a macskaetetőket!

Hiába füstölgött az öreg kémény, hiába írta intelmét a kéklő égre, a csacska macskák nem tudták elolvasni, mert csak a macskakaparást ismerték. Ezért mindjárt elindultak, és elkezdték a hangversenyzést. No,

támadt is a nyomukban felfordulás Kacorlakon! Hajnalban, délben, késő éjszaka, hol itt, hol ott zajdult fel a macskanóta, miákolva, nyivákolva, egyszer nyöszörgősen, máskor könyörgően, váltakozva prüszkölve, fújva, mindig újra meg újra, mert a lusta macskák nem adták fel a reményt, hogy macskazeneértő fülekre találjanak.

Pucorkának korgott a gyomra, mégis felmászott a legmagasabb fára, onnan dalolta:

— Nyáúú! Miaúú! Prinyaúúú! A másik kettő pedig igyekezett túlnyivákolni, hogy minél zengőbb legyen a zenebona. Ki is nyíltak az ablakok, de csodálatosképpen töpörtyű helyett sodrófa repült, füstölt kolbász helyett söprűnyél süvített. Az emberek befogták a fülüket, és Kacorlakon három napig senki sem aludt. Mérgükben hasztalan célozták kövekkel a macskákat, azok egyre feljebb másztak, és holdas éjszakákon a tetőn sem hagyták abba.

Összedugták a falubeliek a fejüket, hogy mit tegyenek.

Addig tanakodtak, míg egyszer csak felpattant a falu tűzoltója, és így kiáltott:

— Várjatok csak! Majd én eloltom a nótás kedvüket! Fogta a tűzoltófecske a dalnokokra, hogy azok prüszkölve menekültek. Egy istállóban leltek menedéket az emberek haragja elől. Ott reszkettek összebújva, csuromvizesen a szénaszagú csendben, amíg meg nem nyugodott a falu népe.

— Miaú! — mozdult meg elsőnek Micurka. — Nem értem az egészet. Hiszen csak azt csináltuk, amit az énekesmadár.

— Nono! — szólalt meg mellette egy mély hang. — Talán bizony lehernyóztátok a gyümölcsfákat is? — Lehernyózni? — ámultak el a macskák. — Minek az?

— Hát, mert a madárnak az a dolga. Azért hasznos, és azért becsülik.

— Nem a daláért?

— Az csak kellemes. Hanem a tiétek? Brrr! A három lusta összenézett.

— És a tehén? És a rúgós lovacska? Meg a kutya?

— A tehén tejed ad. A ló nekifeszülve húzza a kocsit. A kutya pedig házat őriz,nyáját terel, a gazdájának húséggel fizet.

— No és te?

— Én csak egy ökröcske vagyok, de annyit én is tudok, hogy a világon mindenkinek meg kell tennie a maga dolgát, ha meg akar élni.

— Prinyaú! — lázadozott még mindig a fekete Kacor —, hát akkor Röfi,
a coca, miért kap enni? — Azért, mert őt is megeszik! — felelte az ökör.